

ložaj neumestne; novela k o. d. zakoniku jih niti po vladnem načrtu niti po predlogih pododseka gosposke zbornice ne boče več imela. Po mnenju pisateljev pa je s stališča, da je zdravnik delegirani državni organ, smatrati določbo §-a 879 t. 2 o. d. z. pravzaprav za polovičarsko; pravosledno temu pojmovanju bi bilo vsako nagrado zdravnika za posamni slučaj prepovedati.

Medla so izvajanja o odgovornosti zdravnikov za storjeno škodo napram bolnikom. Precej prvi stavek, da pri lečenju ubogih, ako javna oblast zdravnika ob nujnih silah na pomoč kliče, o odgovornosti zdravnika napram bolniku ne more biti govora, vzbuja tehtne pomisljke. Argumentacija, da zdravnik posluje kakor uradni organ, da je torej za tako poslovanje le svoji disciplinarni oblasti odgovoren, pacient pa naj si išče — razven ako je zdravnik zakrivil kaznivo dejanje, — odškodnino od države, ne drži. Razločevanje med kaznivimi in nekaznivimi dejanji spričo določb o odškodnini po obč. drž. zakoniku nima podlage; sicer pa je tudi pojem »delegirani državni organ« javnopravna fikcija, ki za privatno pravo, pač ne pride v poštev. — Sila kočljiva, pa še najbolj zanimiva vprašanja glede odgovornosti za pogrške v zdravniški umetnosti (Kunstfehler), glede civilnopravne odgovornosti pri najetem zdravniku sploh, odpravita pisatelja — na 2 straneh, da-si imamo baš o tem gradivu posebno temeljito študijo iz novejšje dobe (Haftpflicht der Ärzte, von juris et medicinae doctor Edl. v. Gschmeidler Wien, 1905), katere pa pisatelja v celem delu niti z besedico ne omenjata.

Koncem pride predlog za preosnovo: Popolno podržavljenje zdravniškega stanu. Sanitetni okraji, povprek z 2500 dušami na enega zdravnika. Ta leči v svojem okraju uboge zastoj, prisilno zavarovane delavce za posebno, celo nizko plačo, prostovoljno zavarovano prebivalstvo za pravično izračunjeno primerno majhno nagrado, vse druge bolnike, osobito iz tujih okrajev — za prosto dogovorjeno nagrado. Vsi zdravniki naj bi bili državni uradniki s stalno plačo in pravico do pokojnine. Službe bi se razpisavale, začetniki bi prišli na slabša, starejši, skušenejši zdravniki na boljša mesta.

Zdi se mi, da problem zagotovitve primerne zdravniške pomoči za vse državljane s tem tudi ne bi bil rešen. Pomagano bi bilo le — zdravnikom povprečne kakovosti, da pridejo s časoma na mesta, kjer bi se ob prosti konkurenci držati ne mogli.

Dr. M. D.

Razne vesti.

V Ljubljani, dne 15. septembra 1910.

— (Prisežniki — marivečniki, sosodniki itd.?) K razpravi v letošnji šte. 3. »Slovenskega Pravnika« nam piše urednik »Mjesečnika« g. vseučiliški profesor dr. J. Šilović iz Zagreba: »Mi smo imali »Schöffe« u našem kaznenom postupku od godine 1875 do novele godine 1888, kada

smo jih upustili, jer niso odgovarali svrsi. Naš ih je zakonodavac nazval: »prisežnici«, koji se izraz meni čini boljim i »od viečnika« i od »prisednika«. Ako Vas zanimaju razlozi zašto je hrvatski zakonodavac usputio »prisežnike, poslati ću jih na uvid.« — Glede na to, da nam v državni zbornici »pretijo« z uvedbo prisežnikov v tiskovnih zadevah, se nadejamo in prosimo, da nam veleučeni gospod profesor kmalu pošlje razloge hrvaškega zakonodavca za njih opustitev in kako poročilo o neprilikah njihovega poslovanja.

Dr. F. M.

— (Pristojnost pri adopciji nedoletnih zakonskih otrok.) Avstrijec N., bivajoč stalno v Nemčiji, je hotel adoptirati nedoletno Avstrijanko, bivajočo takisto v Nemčiji, koje zakonski oče ima svoje (zadnje) redno bivališče v okolišu okrajnega sodišča X. na Kranjskem. Le-to je poslovanje odklonilo radi nepristojnosti in prošnjo za pohčerenje odstopilo okrajnemu sodišču Z. na Dunaju, kjer je N. redno bival, predno se je v inozemstvo preselil. To sodišče pa je prvemu spise vrnilo, češ da se ne smatra za pristojno. — Negativni konflikt je vrhovno sodišče tako rešilo, da je okrajno sodišče X. pristojno; ni nobenega povoda — je izvajalo — delati razliko med takimi slučaji, ko je adoptiranec pod varuhom ali skrbnikom, in med takimi, ko je v očetovski oblasti (odl. vrh. sodišča z dne 20. julija 1910, o št. Nd VI 328/10). — Pripomniti je, da ta odločba nasprotuje mnenju justičnega ministrstva, priobčenemu svoj čas k §-u 113. jur. n. v »odgovorih na vprašanja«, ali pa brez dvoma je — če tudi ne po strogem besedilu §-a 113 jur. n., pa vendar — po duhu zakona, pred vsem pa zelo umestna, ker se pač tisto sodišče, v čigar okolišu prebiva zakonski oče adoptiranca, o njegovih razmerah najlaže in najbolje informira.

Dr. M. D.

— (Vojaška taksa v konkurznem postopanju.) Konkurz nad premoženjem konkurznega dolžnika je bil otvorjen 20. marca 1909. Dne 17. januarja 1910 je oglasila finančna prokuratura v L. vojaško takso, predpisano konkurznemu dolžniku za leto 1908, k prvi vrsti upnikov. Ta terjatev je bila tudi prav tako likvidirana. — Že potem, ko je bil načrt razdelbe konkurznega premoženja odobren, pa je ista prokuratura zahtevala še upoštevanje vojaške takse za leto 1909 v znesku 17 K, češ, da jo je smatrati za dolg konkurznega sklada. Konkurno sodišče je njenemu predlogu ugodilo, nazadnje pa je vrhovno sodišče izreklo, da to ne gre. Vojaške takse ni smatrati za dolg konkurznega sklada, ker se ne tiče sklada samega, marveč le osebe konkurznega dolžnika. Take zahtevke, četudi davščine, pa je le tedaj vpoštovati, kadar so bili pravočasno h konkurzu prijavljeni (odl. vrh. sodišča od 5. julija 1910, v št. R VI 212/10).

Dr. M. D.

»Slovenski Pravnik« izhaja 15. dne vsakega meseca in ga dobivajo člani društva »Pravnika« brezplačno; nečlanom pa stoji za vse leto 10 K, za pol leta 5 K.

Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani, Miklošičeva cesta št. 26. oz. 22.